

Nou Congrés Litúrgic de Montserrat

► Els bisbes catalans, en la seva darrera reunió dels dies 27 i 28 de gener, varen anunciar que convoquen, amb l'abat de Montserrat, el IV Congrés Litúrgic de Montserrat, els actes del qual se celebraran al monestir i a Barcelona els dies 16, 17 i 18 del proper mes d'abril. Aquest any s'escau el centenari del primer Congrés Litúrgic de Montserrat, celebrat l'any 1915. El segon Congrés es va celebrar l'any 1965 i el tercer l'any 1990. Aquests congressos han tingut molta influència en la renovació de la vida litúrgica entre nosaltres.

GLOSSA

Temps per caminar amb Déu

Fa uns mesos que, en arribar a la meua comunitat cap a quarts de nou del vespre, trobo, tot esperant a la recepció, un pare de família d'uns quaranta-cinc anys, titulat superior que treballa en una empresa. Amb la seva esposa tenen cinc fills; el gran es confirma aquest any. Espera un dels meus companys, que l'acompanya en un camí que va encetar fa vuit setmanes. Inquiet pel seu procés espiritual i de seguiment de Jesús, va decidir fer els exercicis espirituals de sant Ignasi, aollint-se a la proposta de fer-ne una adaptació per a aquelles persones per a qui resulta impossible, a causa de les seves activitats diàries, de retirar-se una setmana completa. Es tracta d'adaptar-se a la situació d'aquestes persones tot seguint amb fidelitat, però, la dinàmica interna i la temàtica i continguts ignasians. Aquesta modalitat permet, des del realisme de la vida quotidiana, fer una experiència de pregària, acompanyament espiritual i discerniment per trobar la voluntat de Déu en la pròpia vida.

El procés a seguir és seriós i exigent. Tres caps de setmana de recés emmarquen el camí dels exercicis, que poden durar de quatre a sis mesos, amb possibilitat d'afegir-hi un temps complementari. El compromís d'una estona diària dedicada a la pregària personal, d'acord amb

les possibilitats, esdevé l'espai conductor de l'experiència espiritual. L'entrevista amb l'acompanyant, aproximadament cada quinze dies, permet disposar d'un suport orientador i tractar de les adaptacions convenients del mètode. Aquesta modalitat dels exercicis espirituals és seguida actualment per moltes persones car, més enllà de l'aspecte pràctic, intensifica també la certesa de la presència amorosa i efectiva de Déu en les vides dels exercitants, de manera que Nostre Senyor es fa present en cada cantonada, és el Déu-que-camina-amb-tu.

El pare de família esmentat té obligacions familiars, laborals i socials que podrien justificar manca de temps i de possibilitats reals. La seva actitud oberta a Déu i als altres li ha fet buscar, però, el temps necessari per fer l'experiència, per seguir-la amb constància i amb bona disposició espiritual, obrint-se a la voluntat de Déu en la seva vida. No és només qüestió de temps; és determinant discernir quines són les prioritats que ens donen vida, que ens fan donar, també, vida als altres. Aquestes actituds personals permeten rebre el bé de l'experiència i els fruits que se'n deriven. «[...] Ell que és just, fa justos els qui viuen de la fe en Jesús» (Rm 3,26).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Quaresma: contra la globalització de la indiferència

Comencem solemnement la Quaresma. Us animo a reflexionar sobre el Missatge que el Papa Francesc ens dirigeix amb el lema bíblic: «**Enfortiu els vostres cors**» (Jm 5,8) i com un desafiament que planteja una conversió respecte de **la indiferència** que avui es fa tan gran al món, es globalitza. Indiferència envers el proïsme i envers Déu. Temptació real també per als cristians. Però Déu no és indiferent al món, sinó que l'estima fins al punt de donar el seu Fill per la salvació de cada persona. En Crist s'obre definitivament la porta entre Déu i la humanitat, entre el cel i la terra. I l'Església és com la mà que té oberta aquesta porta mitjançant la proclamació de la Paraula, la celebració dels sagraments, el testimoni de «la fe que actua per la caritat» (Ga 5,6).

El Papa Francesc proposa tres àmbits i tres cites bíbliques per a meditar sobre la nostra **renovació quaresmal**:

1. L'àmbit de l'Església,

«**Si un membre pateix, tots pateixen amb ell**» (1Co 12, 26).

Remarca com la caritat de Déu, que trenca la indiferència, ens l'ofereix l'Església amb els seus ensenyaments i el seu testimoni. No obstant això, només es pot testimoniar el que abans s'ha experimentat. El cristià és aquell que permet que Déu el revesteixi de la seva bondat i misericòrdia, que el revesteixi de Crist, per arribar a ser com Ell, el servent de Déu i dels homes. En Crist no hi ha lloc per a la indiferència, que tan sovint sembla tenir tant poder en els nostres cors. Qui és de Crist pertany a un sol Cos i, en Ell, no serà indiferent als altres, a ningú.

2. L'àmbit de les parròquies i comunitats, «**On és el teu germà?**» (Gn 4,9).

Vol fer adonar que no podem oblidar els qui tenim a prop. Per a rebre i fer fructificar plenament el que Déu ens dona, cal superar els confins de l'Església visible en dues direccions: a) la pregària que ens uneix a l'Església celestial i que instaura una comunió de servei i de bé mutus que arriba davant Déu, i que ens fa que formem part de la comunió en la qual l'amor venç la indiferència, la duresa de cor i l'odi. b) I a més, tota comunitat cristiana està cridada a creuar el llindar que la posa en relació amb la societat que l'envolta, amb els pobres i els allunyats. L'Església per naturalesa és missionera, ja que l'amor no pot callar, i segueix Jesucrist pel camí que la porta a les persones, fins als extrems de la terra (cf. Ac 1,8). Així podem veure en el nostre proïsme el germà i la germana pels quals Crist va morir i va ressuscitar. El que hem rebut és també per a ells. I, igualment, el que aquests germans posseeixen és un do per a l'Església i per a tota la humanitat. Les parròquies han de ser illes de misericòrdia enmig del mar de la indiferència.

3. L'àmbit de cada persona creient, «**Enfortiu els vostres cors**» (Jm 5, 8).

També com a persones som temptats d'indiferència, a causa de la saturació dels molts problemes o perquè ens veiem incapaços d'intervenir-hi. I per això hem de pregar, hem d'acollir el sofriment de l'altre i hem de viure gestos de caritat sincera, ni que siguin petits, col·laborant amb les institucions caritatives de l'Església. Formar el cor perquè es deixi impregnar per l'Esperit i guiar pels camins de l'amor que ens porten als germans. En definitiva, un cor pobre, que coneix les seves pròpies pobreses i ho dona tot per l'altre. Caldria pregar dient: «*Feu Senyor que el nostre cor sigui semblant al vostre!*»

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **ALBERT PÀMIES**

Música i litúrgia

L'Església sempre ha utilitzat la música com un mitjà per arribar als fidels. El Concili Vaticà II afirmava que la música serà tant més santa com més s'adapti a l'acció litúrgica. De la relació entre música i litúrgia, en parlem amb el músic Albert Pàmies. Actualment és organista de la parròquia St. Miquel Arcàngel de l'Esplugua de Francolí, i en ocasions de la basílica de la Sagrada Família. També és baríton de l'Orfeó Català i compagina la docència amb la direcció de la Coral de la Parròquia de la Mare de Déu de Núria i la del Cor del Campus de la UPC de Terrassa.

La relació entre la música i la litúrgia cristiana ve de lluny... Parli'ns dels orígens.
Els primers cristians es reunien en petites comunitats en les quals ja cantaven salms, i segles més tard van musicar els himnes per als oficis amb el cant gregorià.

Entén la música sacra com un llenguatge de transcendència?
Hi ha molts tipus de música que poden apropar-nos a Déu, però cal veure sempre quin és el context. Una bona interpretació d'una peça, sigui coral o d'orgue, fa que l'oient que entra a una església per pregar pugui sentir una pau interior que l'ajudi a elevar l'esperit.

Què creu que aporta la música a la paraula de Déu?
Com deia sant Agustí, cantar és pregar dues vegades. Un cant ben escollit, un salm ben cantat, un motet d'ofertori adient, fan que la música que s'interpreta en la celebració s'uneixi a la litúrgia del dia i esdevingui diferent.

Quina funció té la música dins d'una església?
Motivar la fe del creient i fer-lo créixer en l'Evangelí a través d'un cant o una melodia. Com bé ens deia el Concili Vaticà II, cal fer participar el poble de la celebració.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies pel somriure

Senyor gloriós, que has posat tanta alegria en la meva vida, et dono gràcies amb el somriure quan veig la riquesa de les teves benediccions.

Els meus ulls somriuen quan veig que es dóna menjar als infants que pateixen fam. I els meus llavis s'obren al somriure quan veig que la gent respon a la teva crida. Oh Senyor, obre els meus llavis i omple'ls de somriure. I nosaltres coneixerem la teva veritable essència i somriurem tot cantant les teves lloances.

Gràcies per aquest fantàstic somriure joíós, Senyor.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«La libreta de oraciones»

Un hortelano bueno y piadoso, a altas horas de la noche, iba al mercado de la capital, con su caballo y el carro cargado de productos de la tierra, para venderlos. Aquella noche se olvidó de coger su «libreta de oraciones», escritas por él durante años. Estaba preocupado. No las podría rezar.

Como buen hijo de Dios, oró de la siguiente manera: «He tenido un olvido, Señor. He salido de casa esta noche, con prisas y sin mi “libreta de oraciones”. ¿Sabes, Señor? Voy a repetir varias veces el alfabeto —desde la primera hasta la última letra— y Tú, que conoces todas mis necesidades y anhelos, junta las letras, por favor, y forma las oraciones de mi “libreta”, ya que yo soy incapaz —sin ella— de poderlas recitar.»

Y el Señor dijo a sus ángeles:
—«De todas las oraciones que he escuchado en estos momentos, esta ha sido la mejor, y no ha sido producto de unas reglas gramaticales —invento de los hombres. Ha salido de un corazón sufriente y humilde.»

L. A. Schökel, especialista en Sagrada Escritura, comenta acerca de Gn 21,17:
—«**Dios escucha y responde al llanto de quien sufre. Aun sin que haya palabra alguna... conmueve a Dios.**»
Es la oración perfecta: no la salida de la glotis... sino del corazón.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El desierto

Dicen los Evangelios que Jesús fue conducido por el Espíritu hasta el desierto para ser tentado (Mt 4,1). El desierto es un tiempo de purificación. En el desierto desaparecen los referentes que nos daban confianza. Entonces nos asalta el sentimiento de ausencia de Dios. Pensemos que se ha desentendido de nosotros y nos protegemos tras sueños ilusorios o recuerdos traicioneros.

En cualquier caso, el desierto es una oportunidad de autoconocimiento, es un ámbito de exploración. Encaramos nuestras flaquezas, desentrañamos los mecanismos de defensa, desmascaramos las falsas expectativas. Allí, faltos de todo, nada nos distrae de Dios. Por eso nos atrae al desierto para hablarnos al corazón (Os 2,16).

Jesús es tentado. En su humanidad asume todas las vicisitudes del ser humano. Su ida al desierto está íntimamente vinculada a la cruz, donde vive en su propia carne el aparente abandono de Dios (Mt 27,46).

Tal vez la existencia sea un largo periplo por el desierto, durante el cual tenemos la sensación de que Dios ha desertado. Ahora bien, el desierto no es nuestro destino definitivo. Es una purificación, un proceso terapéutico.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 23. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.
- 24. ■ Dimarts** [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.
- 25. ■ Dimecres** [Jo 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.
- 26. ■ Dijous** [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).
- 27. ■ Divendres** [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.
- 28. ■ Dissabte** [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.
- 1. ■ † Diumenge vinent**, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Sl 115 / Rm 8,31b-34 / Mc 9,2-10]. Sant Rossend (Salas 907 - Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

DIUMENGE I DE QUARESMA

▮ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 9,8-15)

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.»

Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

▮ Salm responsorial (24)

R. *Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3,18-22)

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics, i està a la dreta de Déu.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels. Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»

▮ Lectura del libro del Génesis (Gn 9,8-15)

Dios dijo a Noé y a sus hijos:

«Yo hago un pacto con vosotros y con vuestros descendientes, con todos los animales que os acompañaron: aves, ganado y fieras; con todos los que salieron del arca y ahora viven en la tierra. Hago un pacto con vosotros: el diluvio no volverá a destruir la vida, ni habrá otro diluvio que devaste la tierra.»

Y Dios añadió:

«Esta es la señal del pacto que hago con vosotros y con todo lo que vive con vosotros, para todas las edades: pondré mi arco en el cielo, como señal de mi pacto con la tierra. Cuando traiga nubes sobre la tierra, aparecerá en las nubes el arco, y recordaré mi pacto con vosotros y con todos los animales, y el diluvio no volverá a destruir los vivientes.»

▮ Salmo responsorial (24)

R. *Tus sendas, Señor, son mi misericordia y lealtad para los que guardan tu alianza.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas. / Acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 3,18-22)

Queridos hermanos: Cristo murió por los pecados una vez para siempre: el inocente por los culpables, para conducirnos a Dios. Como era hombre, lo mataron; pero, como poseía el Espíritu, fue devuelto a la vida. Con este Espíritu, fue a proclamar su mensaje a los espíritus encarcelados que en un tiempo habían sido rebeldes, cuando la paciencia de Dios aguardaba en tiempos de Noé, mientras se construía el arca, en la que unos pocos —ocho personas— se salvaron cruzando las aguas. Aquello fue un símbolo del bautismo que actualmente os salva: que no consiste en limpiar una suciedad corporal, sino en impetrar de Dios una conciencia pura, por la resurrección de Jesucristo, que llegó al cielo, se le sometieron ángeles, autoridades y poderes, y está a la derecha de Dios.

▮ Lectura del evangelio según san Marcos (Mc 1,12-15)

En aquel tiempo, el Espíritu empujó a Jesús al desierto. Se quedó en el desierto cuarenta días, dejándose tentar por Satanás; vivía entre alimañas, y los ángeles le servían. Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

Les temptacions de Jesús al desert, pintura del Duccio (1235-1319). Col·lecció Frick, Nova York

COMENTARI

Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli

Amb aquest diumenge comença la celebració del cor de l'any litúrgic. La Quaresma està polaritzada cap a la Pasqua, el cim de l'any litúrgic. La Pasqua és la síntesi del misteri de la salvació i punt de convergència de la vida litúrgica, teològica i catequètica de l'Església.

Jesús va ser temptat: ho explica sant Marc en el breu episodi de les temptacions en el desert i tot seguit afegeix el primer anunci públic de l'Evangeli: «Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en

la Bona Nova.» Les temptacions de Jesús en el desert i el seu primer anunci programàtic a Galilea formen un tot coherent: la victòria de Jesús sobre el temptador és senyal que el temps messiànic de la salvació ha començat i el Regne de Déu ja és una realitat present.

Amb Jesús, la reialesa de Déu, promesa pels profetes i anticipada en els esdeveniments de l'Antic Testament, irromp en la història humana. Els homes ja no estem obligats a sofrir el domini de Satanàs, l'esclavitud del pecat i la por de la mort. D'ara endavant podem sotmetre'ns a la força alliberadora i consoladora de Déu que es manifesta d'una manera eficaç en Jesucrist. «Creure en l'Evangeli» significa trencar amb les pors

i les esclavituts del passat i obrir-nos amb confiança al nou futur ofert per Déu en Crist.

El temps quaresmal és un temps propici per convertir-nos i canviar de mentalitat, per prendre consciència de la realitat del nostre baptisme i refermar la nostra aliança amb Déu. És de la conversió que neix un món nou de relacions entre Déu i l'home, entre l'home i el seu proïsme, i entre l'home i l'univers. Per la gràcia del baptisme som re-creats i ens convertim de debò a Déu i al pròxim. Ens ajuda a vèncer la temptació de tancar-nos en l'egoisme del pecat i ens fa oberts als germans, especialment als qui viuen més necessitats.

Ignasi Ricart, claretià

«La família, missió i vocació». Jornada per a famílies joves, el proper 1 de març

Evangelí.comunitat, l'espai obert per a famílies joves amb inquietuds celebrarà una trobada de reflexió, diàleg i germanor el proper 1 de març a la Residència de la Sagrada Família d'Urgell, a La Seu d'Urgell. La trobada és prevista que comenci a les onze del matí, amb un servei i programa d'atenció pels infants, mentre els pares fan els treballs de reflexió i diàleg. L'objectiu de la trobada «**La missió i vocació de la família en l'Església i en el món contemporani**» és viure unes hores d'amistat i d'aprofundiment de l'experiència alliberadora i apassionant que l'Evangelí de Jesús ens proposa. És previst que cada família es porti el dinar i es pugui compartir en les sales del convent o als jardins si fa bon temps. Més informació a patricia.navas@aleteia.org o bé tel. 646 862 636.

Dia del dejuni voluntari a proposta de Mans Unides

El passat 6 de febrer es va dur a terme el dia del dejuni voluntari proposat per Mans Unides, i aquell diumenge es va celebrar la col·lecta a les misses sota aquest signe. Mans Unides proposa que tots els fidels s'uneixin al sopar popular de dejuni voluntari al Centre Cívic, o a la compra solidària de flors que es farà el mes de maig al passeig. També podeu fer les vostres aportacions a la parròquia o bé al compte 0081-1756-61-0006039816 del Banc de Sabadell.

Reunió de Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar

A la casa de l'Església de Manresa, el dia 31 de gener, es reuniren els membres de la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar (CIAS) de les diòcesis amb seu a Catalunya. Per part d'Urgell hi va poder participar Mn. Antoni Elvira, Vicari episcopal per a l'acció pastoral. El treball se centrà en acabar de tractar diversos aspectes de la Jornada anual d'Apostolat Seglar que tindrà lloc el 14 de març al Casal Borja de Sant Cugat amb el lema «Comunitat de deixebles evangelitzadors (EG 120)». La ponència anirà a càrrec del Sr. Josué Fonseca, professor de religió a San Dámaso (Santander).

Celebració de la Candelera a la Catedral de Santa Maria

El dilluns 2 de febrer es va celebrar a la Diòcesi la festa de la Presentació del Senyor, anomenada popularment la *Candelera*. Alhora, es va celebrar la Jornada de la Vida Consagrada amb especial èmfasi, ja que aquest any està dedicat als consagrats en l'Església. La missa a la Catedral va ser presidida per l'Arquebisbe, Mons. Joan-Enric i

va comptar amb una nodrida assistència dels treballadors del ram de la llum per honorar la seva patrona, Mare de Déu de la Llum; i dels membres del moviment de Vida Creixent que celebren la seva festa patronal. Concelebraren amb l'Arquebisbe Mn. Josep M. Mauri, Vicari General; Mn. Xavier Parés, Degà i Rector de la Parròquia de Sant Ot i altres sacerdots.

A la seva homilia el Sr. Arquebisbe recordà

la importància de la gent gran que tenen una saviesa i experiència acumulades que els permet descobrir i reconèixer l'acció de Déu en la història, com ho feren els ancians Simeó i Anna (cf. *Lc 2,22-35*) que saberen veure en l'infant Jesús la Llum que venia per a il·luminar tot el món, i la porta de la misericòrdia per a tots els pobles. L'Arquebisbe Vives animà els fidels a ser llum que il·lumina el nostre món amb el testimoni personal i la fe en Jesucrist, la Llum que salva el món i felicità els integrants del moviment Vida Creixent que celebren en aquest dia la seva festa per la seva actitud militant apostòlica.

L'Arquebisbe també tingué un record especial per tots els religiosos i consagrats de la Diòcesi i del món en l'Any de la Vida Consagrada i en la Jornada especial de pregària per ells. Els consagrats en són un exemple perquè han donat a Déu el millor de si mateixos, tota la seva vida, no només una part, així com Josep i Maria, quaranta dies després del naixement de Jesús li oferiren al Pare el millor que tenien, Jesús mateix. I Ell s'oferi al Pare, «entrant» en el Temple.

A l'Eucaristia es pregà pels fidels difunts i, en especial, pel qui fou President i impulsor del moviment Vida Creixent a la Diòcesi, el Sr. Carles Dalmau, recentment traspasat.

Gran aplec de jubilats a Ponts

A Ponts, l'Associació de Jubilats i Pensionistes de Ponts i comarca, amb el Casal de la Gent Gran, van tornar a organitzar la seva festa i com és costum al migdia, els que van voler, van assistir a la missa d'acció de gràcies que va tenir lloc a l'església de Santa Maria.

Els joves de la Diòcesi coneixen de prop el funcionament de Càritas

La nostra Diòcesi té grups TxT de nois i noies de 14 a 16 anys a les poblacions de Balaguer, Ribes de Freser, Tremp i Andorra. Com cada any, aquests grups comparteixen un cap de setmana, on la pregària, la diversió, la reflexió i el compartir es barregen per formar una sortida molt recomanable per als nostres adolescents.

Aquest any, el lloc escollit va ser La Seu d'Urgell. De divendres a la nit fins al diumenge al matí, els nois i noies van poder gaudir d'una convivència on no va faltar res: jocs de coneixement, gresca, bicicleta elèctrica, conèixer de primera mà com funciona Càritas a La Seu (van visitar el banc d'aliments, Grapats i el nou centre, a més de compartir la tarda amb els nois i noies del grup de reinserció laboral), pregària, compromís al voltant dels valors de pertànyer a TxT i moltes més coses...

En definitiva, i amb paraules dels mateixos participants, el cap de setmana va significar una trobada «d'una nova família» que intentarà de manera compartida, anar-se trobant, anar compartint i mica en mica, enfortir els seus llaços d'amistat i de fe.

ràdio principat
ESCOLTEU RÀDIO
ESTEL-PRINCIPAT
105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

Quaresma, revitalitzem el cos de l'Església (I)

Per la Quaresma, l'Església ens convida a fer un exercici de renovació interior. La litúrgia, els textos bíblics, les pregàries ens porten a plantejar-nos la nostra fidelitat en el seguiment de Jesús.

Des del *Full Dominical* també hi volem ajudar, presentant-vos uns punts de reflexió inspirats en l'ensenyament del Papa Francesc. Ell, el passat dia 22 de desembre, va pronunciar un històric discurs als membres de la Cúria Romana, en la preparació del Nadal. Comparava la Cúria a un cos humà exposat a diverses malalties. Parafraçant el text del Papa Francesc i seguint l'ensenyament de la carta de Sant Pau als Corintis, també podem dir que l'Església és com un cos humà, format pels molts membres, i exposat a malalties.

Aquests diumenges presentarem les quinze malalties que dignosticà el Papa, deixant l'oportunitat perquè cadascú hi reflexioni durant aquest temps quaresmal de renovació interior.

1. La malaltia de sentir-nos «indispensables». És bo que estimem i valorem la feina que estem fent. En l'Església tots som importants i fem una feina noble. Però siguem conscients que l'Església ha viscut vint segles abans de nosaltres i continuarà quan ja no hi siguem. El protagonisme no el tenim nosaltres, sinó l'Esperit. Quan fem examen de les nostres activitats, ens cal tenir molt presents les paraules de Jesús als apòstols: «*Som un servents que no mereixem cap recompensa: hem fet només el que havíem de fer*» (*Lc 17,10*).

2. L'excessiva laboriositat, el Papa l'anomena «*martisme*», (de Marta, la de Betània). S'han de fer les coses i, si cal, agrair-ho a qui les faci. Però també, cal deixar temps al descans. El Papa Francesc recorda que «*negligir el descans necessari porta a l'estrès i a l'agitació interior. El temps de descans de qui ha complert la seva missió és necessari, és un deure i cal ser viscut seriosament*». L'actitud de les dues germanes de Betània es reproduïx sovint en les nostres comunitats. La saviesa serà saber jugar a conjugar activisme i contemplació. Maria, a Betània, «*escollí la millor part*»: seure als peus de Jesús i escoltar-lo (*Mc 6,31*). Algú caldrà que faci l'acció i junts revitalitzar el cos de l'Església.

Mn. Ramon Sàrries
Arxiprest de les Valls d'Andorra